

Reisverslag april 2018

Deze reis maken Pieter en ik samen. Nog nooit zijn we echt samen in Uganda geweest, altijd was er wel iemand mee en hoe gezellig dat ook was, zo samen is ook erg leuk.

Paul, man van bestuurslid Hetty, brengt ons in alle vroegte van de 24st april naar Schiphol. We checken op het gemak zelf onze koffers in en komen vlot door de douane. Na een rustige vlucht landen we rond half elf 's avonds plaatselijke tijd, in Entebbe. Isma haalt ons op en is blij ons weer te zien; altijd leuk om bekenden te zien! De nacht brengen we door bij de Colonial Residence bed & Breakfast van Claire.

Woensdag worden we gewekt door de regen. Hoe jammer is dit. Vandaag zouden we naar Kampala reizen en daar Lisette ontmoeten. We hebben een koffer vol hulpgoederen voor haar. Zij zou ons deelgenoot maken van haar werk in de slums van Kampala, maar als het zo blijft regenen wordt hem dat niet vandaag.

Na het ontbijt rijden we samen met Andrew toch richting Kampala en pikken we onderweg Lisette op en eer we goed en wel bij haar project zijn, is de lucht opgeklaard en is het in elk geval droog.

We delen op school wat spulletjes uit. Het terrein ziet er heel verzorgd uit en er wordt momenteel hard gewerkt aan de examens want het eind van Term 1 is in zicht. We kunnen dus ook niet overal kijken helaas.

De kleuterklassen zijn al leeg en de juffen zijn bezig de examens na te kijken. Want ook de kleuters maken hier aan het eind van een Term een toets.

Jammer dat ze al naar huis zijn, want hier hadden we wat poppen uit willen delen.

Intussen is de zon gaan schijnen en ziet alles er weer een beetje vrolijker uit.

Dan rijden we naar de slums. Hier probeert Lisette ook haar steentje bij te dragen; kinderen naar school te laten gaan en proberen om met social workers er nog het beste van te maken. Wat we te zien krijgen is erbarmelijk. We lopen achter Lisette aan door de smalle, blubberige

steegjes en het ene huisje is nog armoediger dan het andere. En toch kunnen de mensen nog vriendelijk naar ons lachen als wij voorbij lopen.... Af en toe begrijp je er niks van hoe ze nog kans zien om in zo'n uitzichtloos bestaan, te leven.

We lopen verder tussen

smeulende vuurtjes waarop gekookt wordt. We hebben in

Lwengo best het één en ander aan armoede en ellende gezien, maar dit is wel een stuk erger. De kleine huisjes staan scheef gezakt tegen elkaar geleund. Als je hier èèn golfplaatje weg zou trekken, stort de hele zaak als een kaartenhuis in elkaar, zo lijkt het. Kinderen rennen op blote voeten voor ons uit; wij volgen iets voorzigtiger op onze stevige schoenen!

Ergens tussen al deze golfplaten op een open plekje, onder een dakje, halen we de rest van de koffer leeg. Poppen en kleding. De meest vrouwen en kinderen staan geduldig te wachten tot ze ook wat krijgen en helpen elkaar ook met passen en doorgeven. De kinderen hangen als een klit om ons heen. Niet zo gek als je zo'n grote koffer met mooie spullen bij je hebt! Maar juf Lisette

houdt alles nauwgezet bij en ze weet precies wie wat krijgt.

Om twee uur nemen we afscheid van Lisette. Zij moet aan haar gewone werk en wij gaan eerst lunchen en dan shoppen we in de kleine souvenirwinkeltjes spulletjes die we in Nederland op de verschillende braderieën weer kunnen verkopen. Pieter bestelt 50 schorten en ovenwanten voor een sponsor die we op de terugweg ophalen. Andrew blijft met plastic tasjes slepen naar de auto, die gelukkig niet ver weg staat.

De dames die hier hun spullen verkopen hebben een goede klant aan ons en zo snijdt het mes aan twee kanten: de dames verdienen wat extra's, wij verkopen met liefde hun spullen hier in Nederland en de winst is weer voor Lwengo Kids Foundation. Leuker kunnen we het niet maken!

De nacht brengen we door in het New City Annex Hotel in Kampala, een super eenvoudig, goedkoop, maar goed hotel. Donderdag trekken we door naar Masaka Backpackers, onze thuisbasis voor deze reis, waar ons weer een warm onthaal wacht door Joseph en zijn dames!

<http://masakahostel.business.site/>

Vrijdag hebben we afgesproken met Anthony. Hij komt ons op tijd halen en gedrieën rijden we naar Lwengo, waar het fors geregend heeft. De rode zandweg is veranderd in een blubberige massa met enorme plassen. Maar Anthony kent de weg en veilig bereiken we de school, waar de kinderen natuurlijk weer allemaal klaar staan om ons te begroeten.

En dan is het hard werken. Vanmorgen willen we alle kinderen zien die we in oktober thuis bezocht hebben. Dat zijn er 51 en dus een hele klus.

Alle kinderen zitten in het lokaal en wij buiten op een muurtje.

Op afroep van de "teacher" komen de kinderen uit de eerste groep één voor één naar buiten. Ik noteer de gegevens en eventuele bijzonderheden en Pieter maakt foto's. Dan gaan ze terug naar de klas en maken ze een tekening of schrijven een briefje voor de sponsor.

De 20 nieuwe kinderen vullen een vragenkaart in. En met het zweet op onze rug werken we zo ons lijstje af. Maar het gaat fantastisch en hoe leuk is het dat we nu echt het verschil zien sinds ons bezoek in oktober! Geweldig!

Na deze heerlijke, drukke ochtend, keren we terug naar het huis van Anthony, waar Jane de lunch voor ons heeft bereid. Prima. In de namiddag rijden we met Anthony naar Masaka en bespreken we een

groot aantal zaken onder het genot van een drankje bij Plot99. Een prima restaurant waar ook het internet nog wel eens goed wil werken.

Zaterdag hebben we een dag voor onszelf ingepland en Joseph heeft gesuggereerd om ostrich te gaan rijden. Hij weet een park even voorbij Rakai waar dat kan en waar ze ook paarden en ezels hebben. Nou dat lijkt Pieter wel wat! Prima, hij rijdt maar ostrich, ik maak de foto's wel! Voor de gezelligheid nemen we ook Viola mee, een nichtje van Joseph, die door familieomstandigheden bij Joseph woont.

Het is een flink stuk rijden en met de zon in de auto is het behoorlijk warm aan het worden. Maar dan slaan we af van de hoofdweg en gaan we een smal zandpad in. En nog even later staan we voor een gesloten hek.... Het park is dus dicht, alsook het restaurant waar we gezellig zouden lunchen. We mogen wel even rondlopen door het

uitgestrekte park en zien inderdaad de struisvogels, paarden en ezels. Ook mooie bloemen en planten die je bij ons alleen maar in de vensterbank ziet...

Onverrichter zake keren we terug naar huis. Op de terugweg kopen we schoonschoenen voor Viola waar ze helemaal gelukkig mee is. Al met al is het best een gezellige dag!

De zondag gebruiken we om al onze informatie van de kinderen te verwerken. Het regent, dus we organiseren het "kantoor" op de veranda.

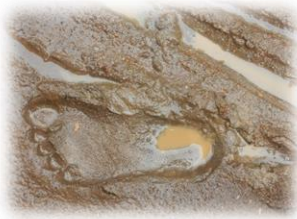
Aan het eind van de dag staan alle 51 kinderen netjes in hun dossiertjes en kunnen we ons voorbereiden op de bezoeken bij de nieuwe groep kinderen.

Maandagmorgen schijnt de zon en we gaan vroeg richting Lwengo. Vandaag bezoeken we de kinderen die dicht bij school wonen. We zien weer veel armoede. We komen bij een gezin waar echt niets is, maar moeder lacht en blijft lachen. Ik vraag haar of ze toch wel een beetje gelukkig is onder deze omstandigheden en met een glimlach fluistert ze dat ze helemaal niet gelukkig is. Daar word je wel weer even stil van.... Heerlijk dat we alle kinderen kunnen zien, er een beeld van hebben hoe ze wonen en hen samen met Anthony kunnen monitoren in het sponsortraject.

Dinsdag bezoeken we slechts vier kinderen. Vier kinderen die wel 40 km uit elkaar wonen en.... het regent, niet een beetje maar om 7.00 uur komt het met bakken uit de lucht.

Gelukkig wordt het na een uurtje minder en Anthony wil het er toch op wagen. Nou, dat hebben we geweten... rode wegen, waren opeens bruine rivieren geworden en met gevaar voor eigen leven hebben we toch alle vier de kinderen kunnen bereiken. En ook hier veel armoede en in de regen ziet het er allemaal nog erger uit.

In de blubberige paden zien we sporen van grote schoenen, kleine schoenen, maar ook blote voeten....die leiden naar armoedige huisjes. Zo bereiken we na een kwartiertje over een blubberig pad gelopen te hebben, het huisje van Brenda en haar familie. Niets, maar dan ook niets heeft deze moeder waar maar kinderen

blijven komen. Dit sponsorkind zit op Boarding School omdat ze zo ver weg woont. Het dove meisje kijkt ons ernstig aan, alsof ze wil zeggen: zie je nou hoe ik woon?" Gelukkig duurt de vakantie maar een paar weken en kan ze weer naar school..... Met Anthony bespreek ik hoe we hier wat kunnen veranderen. "Voorlichting aan moeder en verstrekken van condooms, dat is belangrijk, zodat er niet nog meer kinderen gaan komen", is zijn antwoord.

Om negen uur startte Anthony de auto en begon deze barre tocht. Om kwart voor vier zette Anthony de auto stil bij zijn huis en slaakten we een diepe zucht. Klus geklaard!

Na een zeer verlate lunch gaan we naar school om daar afscheid te nemen van het onderwijzend personeel en nog een vreugdedans mee te maken van de achtergebleven kinderen. Daarna zit onze taak er op en gaan we terug naar Masaka waar we deze avond op tijd naar bed gaan!

Woensdag weer vroeg op en hebben we een afspraak met zuster Maria van het Kitovu Ziekenhuis in Masaka. Een katholiek ziekenhuis dat er keurig uitziet.

Vervolgens bezoeken we nog een moeder van één van onze sponsorkinderen en een project van Kabisa Pius. Een jonge enthousiaste man die midden in de sloppenwijk van Masaka een school probeert te bouwen met wat gelden die hij van passanten, zoals wij, krijgt. en het lukt hem aardig! Hij heeft ons gevonden op Facebook en zo staan we nu hier, bij deze bevlogen man! We ontmoeten ook de dominee en ze hebben een mooi portret van mij voor mij gemaakt. Ik ben vereerd, maar voel me tegelijkertijd een beetje schuldig. Ik

ben duidelijk geweest naar hem en meer dan dat we nu aan hem geven, kunnen we niet. Onze focus ligt toch op Lwengo en daar is nog zoveel te doen. Het is prima dat de lokale bevolking zelf de handen uit de mouwen steekt en dat een plaatselijke dominee zich er mee bemoeit. En dan belonen we Pius toch maar weer met een paar shillings. Hij bedankt ons uitbundig en ik weet zeker dat ik binnenkort op Facebook lees wat hij er mee gedaan heeft.

Vervolgens rijden we naar Nazareth, een opvanghuis voor kinderen in Masaka. Een uitgetreden non van 72 jaar zwaait hier de scepter. We worden rondgeleid door Andrew; hij is gevonden door de zuster en bij haar opgegroeid en is nu social worker. Hier wonen ruim 30 kinderen die op straat gevonden zijn, die geen thuis meer hebben... we brengen er een grote volle tas met kleding die meer dan welkom is. Andrew is heel trots op "zijn" kinderen die het hier zo goed doen. Onder de indruk nemen we afscheid en ook hier geven we maar weer wat shillings, gewoon omdat het kan.

's Middags relaxen we wat in Masaka en pakken we onze koffers verder in.

Het werk zit er op en donderdag vertrekken we op tijd naar Entebbe. Het is een warme, hete, lange rit terug. In Kampala halen we de resterende schorten voor Pieter op en dan rijden we het laatste stukje

naar Entebbe. We verblijven daar de laatste uren in een voor ons nieuw verblijf: Airport Guesthouse. Prima verblijf waar we zeker vaker zullen komen. De bedrijfsleider kwam een praatje met ons maken en toen hij hoorde waarvoor we in Uganda waren, gaf hij ons spontaan 10% korting. Super toch? We hebben er heerlijk gegeten in de prachtige tuin met vele mooie vogels, bloemen en planten. Om half negen worden we naar de luchthaven gebracht. Na een rustige vlucht en een nacht vol van gedachten, landden we om half zeven 's ochtends weer op Nederlandse bodem waar Paul ons op staat te wachten.

Een goede, intensieve reis met toch weer nieuwe indrukken en ideeën, ligt achter ons. Nu aan het werk, om al deze goede en minder goede dingen terug te koppelen naar onze sponsors en ons voor te bereiden op de volgende reis naar Uganda die in september zal zijn. Dan hopen we weer een paar sponsors of andere belangstellenden mee te nemen.

Eén nieuw sponsorkindje hebben we al...

